

Ændringsforslag, at Loven af 4. Oktober 1919 bringes til Anvendelse, men læser man det efterfølgende, ses det, at det ikke bliver ret meget af Loven, der kommer til Anvendelse. Jeg maa sige, at man ikke en Gang staar helt sikker overfor, hvor meget af den der i Virkeligheden kommer til Anvendelse. Der staar, at Overdragelsen af Jorderne finder Sted med arvelig og frit afhændelig Brugsret, og saa staar der: Det Beløb, der skal danne Grundlaget for den aarlige Afgift, fastsættes første Gang ved frivillig Overenskomst mellem Parterne — jeg maa gaa ud fra, at Parterne her i dette Tilfælde er Menighedsraadene og den paagældende Arvefæster, om jeg maa kalde ham saa. Men vil det sige, at Statens Jordlovsudvalg er ganske uden Forbindelse med, hvem der kommer i Besiddelse af disse Arvefæstelodder? Jeg maa antage, at det ikke kan være Meningen, at det skal være Statens Jordlovsudvalg, der indkalder Ansøgningerne og derefter træffer sit Valg mellem dem og finder de mest kvalificerede Ansøgere ud, men at det er Menighedsraadet, der gør dette; jeg maa imidlertid ogsaa gaa ud fra, at man giver Adgang for disse Arvefæstere til de samme Byggelaan og Tilskud, som gives heroppe, og saa vil det altsaa blive Menighedsraadene, der kommer til at forvalte denne Lov. Jeg tror, det vil være uheldigt og let vil kunne føre til, at man, uden at der er virkelig Begrundelse derfor, foretrækker Folk fra Sognet, medens der maaske staar andre Ansøgere, der er langt bedre kvalificerede. Men, som sagt, helt og klart fremgaar det ikke af det foreliggende Lovforslag, hvad Meningen egentlig er.

Princippet i Loven af 4. Oktober 1919 er fuldstændig forfusket, idet man fastsætter det Beløb, der skal danne Grundlaget for den aarlige Afgift, første Gang paa Grundlag af en frivillig Overenskomst mellem Parterne; det vil sige, at man lader den komme til, som byder mest. Dette er i fuldstændig Modstrid med Loven af 4. Oktober 1919 og vil føre til, at disse Grundbeløb rundt omkring i Sønderjylland bliver af den mest forskelligartede Beskaffenhed. Jeg beklager meget, at man mener at maatte indføre en saadan Ordning for Sønderjyllands Vedkommende, samtidig med at man af Hensyn til Sønderjylland i Præstelønningsloven stiller Forslag om et Attentat paa Loven af 4. Oktober 1919.

Ud fra disse mine Udtalelser maa jeg anbefale, at man indskrænker sig til at gennemføre de Bestemmelser, som Mindretallet har kunnet tiltræde.

J. Oskar Andersen: Det ærede Medlem Hr. Povlsen bruger meget stærke Udtryk, taler meget hyppigt om „ubodelig Skade“ og den Slags Ting; men det ærede Medlem synes at have en meget kort Hukommelse, naar det gælder om det kirkelige Udvalg; det nævnes ikke. Der tales om, hvad der er fremkommet af Udtalelser fra sønderjydske Side, og om den ubodelige Skade, det vilde volde, hvis vi foretog Forandringer, men det ærede Medlem glemmer, at det kirkelige Udvalg var sammensat ved delegerede, der oven i Købet var valgt efter den Metode, som han saa stærkt anbefaler, nemlig ved rent borgerlige Lister, og som Følge deraf, efter den Opfattelse det ærede Medlem i øvrigt har om Menighedsraadenes Sammensætning, maatte være et ideelt Udtryk for, hvad Kirkefolket i Sønderjylland mener. Dette Udvalgs Medlemmer har imidlertid ment, at de to Kirker ogsaa paa gudstjenstligt Omraade burde gaa op i hinanden. Jeg vil fastholde navnlig dette, at skal der være Tale om Enhed, maa der være Daabsenhed, ellers er der ikke nogen virkelig Sammensmeltning mellem de to Kirkesamfund. Jeg ved meget vel — det har jeg omtalt tidligere —, at der var et Minoritetsforslag i det kirkelige Udvalg; men jeg maa meget bestemt hævde, at man ikke kan tale om nogen Brutalitet overfor Sønderjyderne, naar der netop fra sønderjydske Side har været stærk Stemning for en Sammensmeltning ogsaa paa dette Omraade.

Povlsen: Det foreliggende Lovforslag kan ikke have været Genstand for nogen grundig Drøftelse i det kirkelige Udvalg. Det fremgaar tydeligt af den Betænkning, som det kirkelige Udvalg har afgivet.

Ordføreren (Moltesen): Det er ikke rigtigt, naar det ærede Medlem Hr. Povlsen, idet han nævner de tre forskellige Daabsritualer, der findes i Sønderjylland, siger, at man ved at vedtage det af Ministeren stillede Ændringsforslag kommer til at afskaffe Ritualfriheden i Sønderjylland. Det maa det ærede Medlem vide, for ellers vilde hans Argumentation ikke passe, idet nemlig det ærede Medlem spurgte Kirkeministeren om han ved den kongelige Anordning, som ventes, vil følge Venstremindretallet i dets Betænkning eller de Konservative. Ritualfriheden finder paa det Punkt i alt Fald sin Afgørelse ved den kgl. Anordning, som kommer, og ikke ved Vedtagelsen af det Lovforslag, som nu er under Forhandling.